

44
Lykken
dræber

eller

Under Skæbnens Hjul

Grevinde Coras Livs-Tragedie
i kinematografiske Billeder.

50 Afdelinger.

I den kvindelige Hovedrolle:
Fru BETTY NANSEN.

Isenesættelsen ved
Hr. HOLGER MADSEN.

Personerne:

Grev v. Schmettau	Carl Lauritzen.
Cora, hans Hustru	Betty Nansen.
Franz Kettner, Skuespiller	Povl Reumert.
Maria Walli, Skuespillerinde	
Micheline, Grevindens Kammerjomfru	

Moderne Kunstfilm,
optaget af
Nordisk Films Co.

1. Den smukke Skuespiller.
2. Grevinden er kunstinteresseret.
3. Et Brud.
4. Før Festen.
5. „Skønhedspletten“.
6. Friluftskomédie.
7. En Tilstaaelse!
8. Grevens Mistanke vaagner.
9. De to Ægtefæller.
10. Den gamle Pige.
11. „Læg det Gøglerkostume!“
12. Et Opgør.
13. „Min Hustru er syg.“
14. Bort fra Hjemmet!
15. Sylvia Walewska.
16. Flugten opdages.
17. „Jeg bor her!“
18. „Skaf mig et Engagement!“
19. En vellykket Prøve.
20. „Oberst v. Reiss!“
21. En Sensation.
22. „Hun er død for mig!“
23. Under Prøven.
24. Rivalinden.
25. Et godt Raad.
26. Premiøren.
27. Sidste Akt!
28. En stor Sukces.
29. Skuespiller-Misundelse.
30. Galleri!
31. Balkon!
32. Parket!
33. Slangen.
34. „Hvor Du spillede dejligt!“
35. En krænket Kunstner.
36. Cora venter.
37. „Jeg vil opsøge ham!“
38. Næste Morgen.
39. „Jeg spiller ikke mere!“
40. Ned ad Bakke.
41. En Skurk.
42. Afvist.
43. Paa Fattigdommens Rand.
44. Hævnen.
45. Gensynet.
46. „Det er altsaa Løgn!“
47. Gammel Kærlighed — —!
48. Nogen Tid efter,
49. Den tro Pige.
50. „Godnat!“

Skuespiller Franz Kettner, der mere paa Grund af sin Skønhed end formedelst sit Talent, staar højt i Damernes Gunst, modtager en Billet fra Grevinde Cora v. Schmettau, der skriver:

Kære Hr. Franz Kettner!

Ved en Havefest, min Mand og jeg arrangerer, vil jeg opføre et lille af mig selv forfattet Skuespil, i hvilket jeg har tænkt mig at ville spille Hovedrollen. Jeg har i Sinde at anmode Dem om at være min Medspillende og bede Dem i den Anledning aflægge mig en Visit.

Jeg er Deres

Cora v. Schmettau.

Franz Kettner efterkommer gerne Opfordringen, og han betages i den Grad af hendes ildfulde Væsen, at han bryder med sin Elskerinde, Skuespillerinden Maria Walli.

Grev v. Schmettau ser med ildevarslenende Blikke til de Anstalter, som gaar forud for Festen. Det er ham meget imod, at hans Hustru selv vil optræde og oven i Købet sammen med en professionel Skuespiller. Han udtaler overfor Cora sin Misbilligelse heraf, men hun ænser den ikke, og Havefesten afholdes efter Programmet.

Efter Forestillingen komplimenteres Cora fra alle Sider for sit sjælfulde Spil. Hun afviser Komplimenterne, idet hun peger paa Kettner og siger:

— Alt, hvad jeg kan, skylder jeg ham!

Grev v. Schmettau føler sig krænket over, at hans Hustru saaledes overfor Alverden lægger sine Følelser blottede, og fører hende til hendes Værelser, hvor det kommer til et Opgør mellem Ægtefællerne. Da han er gaaet, tager hun en Beslutning, som hun straks bringer til Udførelse. Sammen med sin trofaste Kammerjomfru, Micheline, forlader hun sin Mands Hjem og tager foreløbigt Ophold paa et Ho-

Hendes Helt.

tel under det paatagne Navn: Skuespillerinde Sylvia Walewska.

Havefesten.

Triumfen.

Baandet mellem hende og Franz Kettner knyttes endnu fastere. Han skaffer hende et Engagement

Bag Kulisserne.

ved det Teater, hvor han selv er ansat. Première-aftenen nærmer sig. Grev v. Schmettau underrettes om den Skandale hans tidligere Hustru truer med at vække om ham og hans Navn. Han opfordres til at skride ind, men han siger blot:

— Nej, nej. Jeg vil intet foretage mig. Hun er død for mig.

Dette er ikke ganske sandt. Cora lever endnu i hans Tanker, og han ønsker intet hellere end at vinde hende tilbage. Men hvorledes skal det vel ske?

En Samtale.

Skuespillerinden Maria Walli, Kettners tidligere Elskerinde, giver ham Indskydelsen i et Brev, hun sender ham. Brevets Ordlyd er følgende:

„Hvis De vil genvinde Deres Hustru, saa bered hende en Sukces ved Premièren.
En Kender af Teaterfolk.“

Grev v. Schmettau følger Raadet. Da Tæppet paa Premièreaftenen falder for Handlingens sidste Scene, synes Jublen og Bifaldet ingen Grænser at kende. Franz Kettner træder frem for at takke, men af Publikums Holdning forstaar han, at det er ikke ham, man ønsker at se, men den debuterende Kunst-

nerinde. Kettner er ramt i sit mest saarbare Punkt, i sin kunstneriske Førfængelighed, og krænkethed lukker han sig inde paa sit Paaklædningsværelse. For Cora v. Schmettau, der har haabet, at Sukces'en vil bringe hende endnu nærmere til ham, bliver Aftenens Resultat en stor Skuffelse. Helt har hun dog ikke opgivet Haabet, og samme Aften vil hun opsøge ham, for at det kan komme til en Forklaring. Tilfældigt ser hun ham sammen med Maria Walli, og hun indser da, at han er tabt for hende.

Erindringens Magt.

Næste Dag skriver hun til Teaterchefen, at hun ikke ønsker at optræde oftere. Men hvorledes skal hun da opretholde sin Eksistens? Hun flytter hen paa et billigt Hotel. Stykke efter Stykke maa hun sælge sit Tøj for at skaffe Penge til Brødet. Den bitre Nød banker paa hendes Dør.

Grev v. Schmettau kender intet til hendes Elenighed. Ondskabsfulde Tunger har tværtimod fortalt ham, at hans tidligere Hustru lever i Overdaadighed. Først da Kammerjomfruen Micheline en Dag fortæller ham den virkelige Sammenhæng, forvandles hans Bitterhed mod Hustruen til Medlidenhed, og han følger Micheline hen til den usle Lejlighed, hvor Cora sidder alene med sin Sorg.

De to Ægtefæller forsones, og Cora flytter igen hjem til Manden.

Alt synes nu at skulle blive godt igen.

Men Grevinde Cora kan ikke glemme sin Drøm om Teatret: da hun en Dag læser om, at „Romeo og Julie“ skal opføres, og at Franz Kettner skal spille Romeo's Rolle, kan hun ikke afholde sig selv fra at købe en Billet til denne Forestilling.

Til sin Mand tør hun ikke tale om sit „Tilbage-

Tankefuld.

fald“, som han utvivlsomt vil kalde det. Hun lader derfor, som om hun agter at gaa tidligt til Sengs, men søger i Stedet for ubemærket hen til Teatret.

Paa hendes kunstnerisk modtagelige Sind gør Skuespillet et mægtigt Indtryk! Da hun atter er hjemme, er hendes Sjæl i Oprør. — — — Da ser hun i sit store Spejl den gribende Scene, hvor Romeo knæler ved sin Elskedes Lig.

Romeo — Kettner! Hvor gerne var hun ikke Julie!

— — —
Grev v. Schmettau fandt sin Hustru liggende foran Spejlet — død. — — —

For the Sake of a Man.

A Domestic Drama of Strong Quality.

Released December 15th.

Length 2930 feet.

Code Word—CORA.

NORDISK FILMS COMPANY, Ltd.,

25 Cecil Court, London, W.C.

NORDISK FILMS COMPANY

25 GECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

LTD.

Telephone City 172

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

For the Sake of a Man.

A Domestic Drama of Strong Quality.

Released December 15th.

Approx. Length 2900 feet.

For full synopsis, see following page.

For the Sake of a Man.
A DOMESTIC DRAMA OF STRONG
QUALITY

"FOR THE SAKE OF A MAN" is a fine title of a fine film. It is a domestic drama, and the fact that Miss Betty Nansen fills the chief role is an assurance that it is presented in a way which reveals the story to its best advantage. It has many powerful scenes, and its interest is well maintained throughout.

Franz Kettner, an actor, is the man in the case. He is more popular on account of his good looks than for any accomplishments as an actor, and it is his good looks which captivate the Countess Cora von Smettan. So deeply is she fascinated that on the occasion of a garden party she presents, on an *al fresco* stage, a Spanish idyll which she has written, and in which she enacts the part of the dark-eyed girl who submits to be caressed by the troubadour who serenades her. Kettner, smitten by the Countess, accedes to her request to play the part of the troubadour, and the realism of the love passages in the idyll is all the more accentuated because they spring from mutual affection. The Count, always jealous of his wife, is beside himself with rage when he witnesses the performance, and when it is over he escorts his wife back to the privacy of his own home, and not only upbraids her, but throws her violently from him. As soon as the Count returns to the party, making excuses that his wife is indisposed, she, incensed at his suspicions and brutality, makes up her mind to leave him. Her decision is promptly followed by action, and together with a faithful maid, she proceeds to a hotel in another part of the city. Here, to prevent the disclosure of her identity, she passes under an assumed name as an actress, and in order to further her association with Kettner, she secures an engagement to appear with him in a play. The affection Kettner entertains for her is so obvious that it raises the jealousy of his fiancée, Marie Wallis, who concocts a scheme by which she believes she can win back Kettner to her. She writes to the Count to the effect that she believes that if the Countess's stage *debut* is a success, it may mean her return to him. The *debut* is a success—a fact largely due to the management of the Count to ensure such an issue. The Countess is subsequently honoured by everyone engaged in the performance—except Kettner. He is bitterly chagrined that the reception given the Countess has been far more enthusiastic than his own, and in his sulkiness he resolutely ignores the woman who has given up so much to be in his company. When Marie Wallis comes to him, commiserating him over his eclipse by the *debutante*, and explaining that the success she has achieved has been purchased through Marie's subterfuge, the rupture in their engagement is quickly healed. The Countess, meantime, is despondent over Kettner's attitude. Her infatuation for him has led her to give up home and happiness, and now she is

apparently deserted. She goes to him to ascertain the reason for his change of feeling, but seeing him return to his chambers in company with Marie, the truth is forced in upon her that she is nothing to him. The bitterness of her sacrifice induces her to despair, but the thought of the loyal maid who has given up everything for her welfare checks the Countess when she contemplates the ending of her troubles by means of the river. She returns to her hotel, and in a moment of pique declines to continue her engagement at the theatre. Soon her resources dwindle and she is reduced to poverty. Too proud to seek assistance from her husband, she is finally habited in a miserable garret, where she is slowly starving, and not only has to submit to the jeers of the neighbours who have learned of her fall, but is threatened with expulsion from her room because of her arrears of rent. At this juncture Col. von Reiss calls upon her, hopeful that her predicament will lead her to agree to sharing his home, but she rejects his offer with cold disdain. In revenge the Colonel informs the Count that his wife is living in luxury, and that she professes no interest in the welfare of the Count. While the Colonel is enlarging on these falsehoods, the Countess's maid, unknown to her mistress, calls upon the Count. She pleads for help, and after the Colonel has been summarily dismissed from the Count's residence, following his exposure, the Count accompanies the maid back to the poverty-stricken place in which his wife is despairingly waiting the next kick of fate. His heart is deeply touched by what he sees, and as he takes her back to the home which she has spurned for the sake of a worthless man, we feel that the bitter lesson she has learned will long be remembered, although the future may hold many of the joys she knew before Kettner came into her life.

RELEASED Dec. 15th.

LENGTH 2930 ft.

Code Word: CORA.

PRICE 4d. per ft. plus toning.

Another Necklace Case.

At a family party, Tom Price and Jack Engberg dance with each other's fiancées, Ellen Lind and Lise Thorp respectively. These is a misunderstanding, and all four are involved in a jealous bickering. Tom manages to conciliate Ellen with the bribe of a pearl necklace, and Lise puts things straight with Jack by the medium of a few favourite flowers. The pearl necklace is lost, and as chance would have it, it is found by Jack, and recovered by Ellen through the police. A letter from Ellen to Jack, intimating the return of the necklace gives rise to further misunderstandings and the four young people are embroiled in such jealous wrangling, that serious results might have followed had not Ellen's father put his foot down firmly and straightened matters.

RELEASED Dec. 15th.

LENGTH 1007 ft.

PRICE 4d. per foot. plus toning.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

OF THE
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LE BONHEUR TUE.

L'acteur Franz Kettner qui, plutôt par sa beauté que par son talent, est le grand favori des dames, reçoit un billet de la comtesse Cora de Kervégan qui lui écrit :

Cher Monsieur Franz Kettner,

A un grand garden-party que mon mari et moi arrangerons, je voudrais faire représenter une petite comédie que j'ai moi-même écrite, et dans laquelle j'ai pensé jouer le rôle principale. J'ai l'intention de vous demander d'être mon partenaire et à cet effet je vous prie de vouloir bien me rendre une visite.

Votre

Cora de Kervégan.

Franz Kettner accepte volontiers cette demande, et il est tellement épris de la comtesse qu'il rompt avec sa maîtresse, l'actrice Marie Walli. Le comte de Kervégan est très mécontent de toutes les dispositions prises pour la fête. C'est bien malgré lui que sa femme veut remplir un rôle et surtout avec un acteur engagé. Il fait part à Cora de son mécontentement, mais elle n'en tient pas compte.

Après la représentation Cora est complimentée par tout le monde pour son jeu passionné. Elle refuse les compliments en les faisant se reporter sur Kettner en disant : - Tout ce que je sais, je le lui dois. " Le comte de Kervégan se trouve offensé que sa femme montre ainsi ses sentiments devant tout le monde, et il la conduit dans sa chambre où s'élève une querelle entre les époux. Avec sa fidèle femme de chambre Micheline elle quitte le foyer conjugal, et se retire provisoirement dans un hôtel sous le nom : Sylvia Waleska, actrice.

Les liens entr'elle et Franz Kettner se resserrent de plus en plus. Il lui procure un engagement au théâtre où il joue lui-même.

Sa première soirée s'approche. Le comte est informé du scandale dont son ancienne femme le menace. On lui conseille d'intervenir, mais il se content de répondre: -Non, non, je ne veux rien faire! elle est morte pour moi! Ce n'est pas tout à fait exact. Cora vit encore dans sa pensée, et il ne désire rien plus que de la reconquérir, mais comment faire? L'actrice Marie Walli, l'ancienne maîtresse de Franz Kettner, lui en donne l'inspiration dans une lettre qu'elle lui envoie et ainsi conçue: Si vous voulez reconquérir votre femme, préparez lui un succès pour la première.

Une personne qui connaît les gens de théâtre. Le comte de Kervégan suit le conseil. Quand le rideau tombe sur la dernière scène de la première, l'enthousiasme et les applaudissements semblent ne pas connaître de bornes. Franz Kettner s'avance pour remercier, mais la contenance du public lui fait comprendre que ce n'est pas lui qu'on désire voir, mais la débutante. Kettner est touché dans son point le plus sensible, c.à.d. dans sa vanité d'artiste, et il se retire offensé dans sa loge. Cora, de son côté, pense que ce succès veut la rapprocher encore plus de lui, mais contrairement à son attente elle éprouve une déception. Elle n'a donc pas renoncé à tout espoir, et le même soir elle veut avoir avec lui une explication. Par hasard elle le trouve avec Marie Walli, et elle comprend alors qu'il est perdu pour elle.

Le lendemain elle écrit au directeur du théâtre pour lui annoncer qu'elle ne veut plus jouer, mais comment vivre? Elle déménage dans un hôtel bon marché, elle vend tous ses effets l'un après l'autre pour se procurer de l'argent. Le comte de Kervégan ignore sa misère. Des mauvaises langues lui ont au contraire raconté que son ancienne femme vit dans l'opulence. C'est seulement quand Micheline un jour lui raconte la vérité que sa haine envers sa femme se change en pitié, et il accompagne Micheline dans le

galetas où Cora est seule avec son chagrin. Les deux époux se réconcilient, et Cora retourne chez son mari, mais elle ne peut pas oublier son rêve de théâtre, et un jour quand elle lit qu'on doit représenter Roméo et Juliette avec Franz Kettner dans le rôle de Roméo, elle ne peut pas s'empêcher d'acheter un billet. Elle n'ose pas en parler à son mari; en conséquence elle fait comme si elle voulait se coucher de bonne heure, mais effectivement elle se rend en cachette au théâtre. La pièce fait une impression profonde sur son esprit. En rentrant chez elle, elle se jette à genoux devant son miroir, et dans la glace elle revoit la grande scène dans laquelle Roméo est agenouillé auprès du corps de son amante. Roméo - Kettner! Que n'est-elle Juliette?

Le comte de Kervéjan trouve sa femme étendue devant le miroir - morte!

o o o o o o o o o o o o o o o o